

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **K. J.** o wydanie wyroku łącznego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 23 października 2020 r.
zażaleń skazanego oraz jego obrońcy na zarządzenie upoważnionego sędziego
Sądu Okręgowego w L. z dnia 7 lipca 2020 r., sygn. akt IV Ka (...)
w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie
uzasadnienia wyroku

postanawia:

- 1. utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie;**
- 2. nie uwzględnić wniosku adw. A.K. o zasądzenie kosztów obrony z urzędu udzielonej w postępowaniu zażaleniowym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 26 sierpnia 2019 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w L. połączył kary orzeczone wobec K. J., podlegającymi wykonaniu, dwoma wyrokami i wymierzył karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w L., po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 12 grudnia 2019 r., sygn. akt IV Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W dniu 31 stycznia 2020 r. skazany złożył w administracji Zakładu Karnego w W. wniosek o przesłanie mu pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 12 grudnia 2019 r.

Zarządzeniem z dnia 24 lutego 2020 r. odmówiono przyjęcia wniosku skazanego o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu

Okręgowego w L. z dnia 12 grudnia 2019 r. w sprawie o sygn. IV Ka (...), albowiem przedmiotowy wniosek został złożony po upływie 7-dniowego terminu zawitego, który minął w dniu 19 grudnia 2019 r.

Zażalenie na to zarządzenie złożył skazany oraz jego obrońca.

Sąd Najwyższy, z uwagi na to, że zaskarżone zarządzenie zostało wydane z oczywistym naruszeniem art. 40 § 3 k.p.k., co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., postanowieniem z dnia 29 czerwca 2020 r., sygn. V KZ 17/20, uchylił zaskarżone zarządzenie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Zarządzeniem z dnia 7 lipca 2020 r. odmówiono ponownie przyjęcia wniosku skazanego o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 12 grudnia 2019 r. w sprawie o sygn. IV Ka (...), również podkreślając, że przedmiotowy wniosek został złożony po upływie 7-dniowego terminu zawitego, który minął w dniu 19 grudnia 2019 r.

Na to zarządzenie zażalenie wnieśli ponownie skazany oraz jego obrońca.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenia nie są zasadne.

Odnosząc się do zażalenia skazanego należy zauważyć, że K. J. został w dniu 19 listopada 2019 r. prawidłowo powiadomiony o terminie rozprawy odwoławczej, która miała się odbyć w dniu 12 grudnia 2019 r. Był on również pouczony w trybie art. 451 k.p.k. o możliwości złożenia wniosku o doprowadzenie na rozprawę. Wbrew temu co twierdzi skazany, w aktach sprawy brak jest takiego wniosku i nie wykazał on również, aby taki wniosek faktycznie złożył. Dlatego też Sąd odwoławczy nie zarządził doprowadzenia skazanego na rozprawę, ani też nie wydał decyzji o nieuwzględnieniu wniosku o jego doprowadzenie. O rozprawie odwoławczej został również w dniu 27 listopada 2019 r. prawidłowo powiadomiony obrońca K. J., który jednak nie stawiał się w Sądzie w dniu 12 grudnia 2019 r. W takiej sytuacji, zgodnie z treścią art. 524 § 1 k.p.k. i art. 422 § 1 i § 2a k.p.k. wniosek o doręczenie orzeczenia z uzasadnieniem należało złożyć w terminie zawitym 7 dni od daty ogłoszenia wyroku, czyli najpóźniej w dniu 19 grudnia 2019 r. Skazany przedmiotowy wniosek złożył dopiero w dniu 31 stycznia 2020 r. przekraczając tym samym termin zawity do jego wniesienia. Okoliczność ta

uzasadniała odmowę przyjęcia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku.

Na uwzględnieni nie zasługuje również zażalenie obrońcy skazanego, nie tylko dlatego, że jest wierną kopią wcześniej złożonego zażalenia, co w żadnym wypadku nie powinno mieć miejsca, ale dlatego, że brak jest jakichkolwiek podstaw do tego, aby uznać, że doszło w sprawie do rażącego naruszenia art. 126 k.p.k. Analiza zażaleń skazanego, a przede wszystkim wniosku skazanego o doręczenie mu uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego na piśmie nie zawiera bowiem wniosku o przywrócenie terminu, z jego treści również nie wynika, aby wolą skazanego było złożenie go, jak również należy zauważyć, że takiego wniosku w imieniu skazanego nie złożył także jego obrońca.

Wniosek obrońcy o przyznanie kosztów udzielonej pomocy prawnej z urzędu skazanemu nie zasługuje na uwzględnienie Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 29 czerwca 2020 r. wskazał przyczyny, z powodu których uznał ten wniosek za niezasadny. Pomimo tego obrońca ponowił wniosek nie starając się nawet w jakikolwiek sposób wykazać, że pogląd ten jest błędny. Tak jak wcześniej wskazano wniosek ten jest powtórzeniem wcześniejszego i ponownie nie zawiera wskazania podstawy prawnej uzasadniającej jego wniosek w tym zakresie.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.